

a fordulónál mintha lett volna egy kút is,
gorgófej-vízköpő, de odáig nem lehet feljutni,
a visszakapott testet nem tartja meg
a résen, mint kecskedudából, kiszakadó levegő.

André András

„VÉGÁLLOMÁS: AUSCHWITZ”

Fényképfelvétel (Somogy, 2000/2.)

Mégiscsak bűnös ez az öregasszony is. Hiába takargatja egymásra tett kézzel ölét, *néhai* rést a végtelenre, hatágú csillagával hiába próbálja palástolni vétkes szívverését. Bűnös, mert mohón belefalt a hideg libasültbe, s *títkon* szellentgetett a stelázi előtt, mikor tekintete végigsiklott a befőtteken. Bűnös, bűnös. Hiába is tagadná. Ahogy néz, nyilvánvaló: Ő az, Ő, aki összeégetett palacsintasütővel fenyegette a sárga kislibákat, szanaszét szaggatta tüskés ággal az álmodozva bóklászó októberi szellőket, pengeéles körömmel kibelezte az eget.

Hajrá, Taknyos!, kiáltotta lelkesen, mikor a kutya szenvedéllyel rázta a görényt.

Nézzetek csak rá: hát nem megérdemli büntetését?
Hát nem földi s túlvilági pokolra termett??

S még miket forgatott fejében! Még hogy őnéki is joga volt pöttöm gyermeként békésen szunyókálni a *mama* lüktető halmain!
Hát nem hallotta, hogy a nevetségesen siránkozó szűnyog *velőtrázón* szirénázta a jövőendő vészt?

S hogy ő eztán köpni fog Hitlerre. S tán, hogy következő születése előtt tárgyalni fog a Magassággal, ha kell; könyörög összekulcsolt, rázkódó kézzel, ha kell; könyörög térden állva, simogatva a Mindenható vásott bakancsát – fontolja meg, ne rúgja félre meggondolatlan. Ne teremtse zsidónak soha többé.

S ha lehet: embernek se.